

Marianne

Lammersen

Trillende gronden

Het werk van Marianne Lammersen laat zich omschrijven als een kritische reflectie op het voor velen vanzelfsprekende vooruitgangdenken. Hoe onze omgeving er vandaag de dag uitziet, bepalen we voor het grootste deel zelf. De stuw naar technologische vooruitgang en de snelheid waarin dit gebeurt intrigeert haar, maar in haar werk vraagt ze zich af of technologische ontwikkeling ook altijd menselijke ontwikkeling is.

Ze is geïntrigeerd door de spanning tussen technologische vooruitgang enerzijds en behoud van de menselijke identiteit anderzijds. Hoe menselijk de groei van mogelijkheden ook moge zijn, even snel groeit het gevoel dat we een wereld creëren die steeds verder van het wezen van de mens af staat.

De technologische ontwikkeling stelt ons in staat instrumenten en machines te maken die nagenoeg alles kunnen, gebouwen waarmee we letterlijk en figuurlijk boven onszelf uitstijgen. Snelwegen en moderne communicatie maken dat we sneller en efficiënter kunnen werken. Maar verliezen we in dit tempo van veranderingen geen zicht en grip op waardevolle kleinigheden? En in hoeverre staan we nog echt in contact met onze omgeving? Zygmunt Bauman schrijft in 'Vloeibare tijden', hoe er daardoor te weinig tijd is voor tradities om te ontstaan en te wortelen. We leven in onrustige tijden, waar de netwerken die je creëert meer bepalend zijn voor je identiteit dan traditie en geboortegrond.

We leven in een tijdperk, waar zoveel tijdelijk is en niets zeker lijkt. Waar is de balans tussen die snelheid in ontwikkelingen en handelen aan de ene, en de behoefte naar vertraging, reflectie, een pas op de plaats aan de andere kant. Een verlangen naar een wereld waar het menselijk lichaam zich beter toe kan verhouden, is voelbaar in Lammersens sculpturen en collages. Het doel is niet die perfecte balans te vinden, veel meer is ze geïnteresseerd in daar de spanning is en het wringt, om deze vervolgens zichtbaar en voelbaar te maken in haar werk.

Haar beelden bieden geen oplossing, het zijn eerder getuigen van een beeldende zoektocht naar hoe de omgeving te begrijpen, te analyseren en hoe zich daar als mens toe te verhouden. Het is daarmee geen eindstation in ons doelgerichte, instrumentele denken; eerder een startpunt voor nieuwe waarin ruimte is om je eigen positie te bevragen.

Ze maakt hiervoor gebruik van contrasterende motieven. Materialen en vormen met een industrieel karakter weerspiegelen in hun zakelijkheid de omgeving waar ze zich niet goed toe verhouden kan. Daartegenover worden vormen geplaatst die voortkomen uit de anatomie en de natuur; vormen die ons vertrouwd zijn en in ervaring dicht bij ons staan.

Het gevoelige karakter van de werken wordt benadrukt door het gebruik van hoogwaardige materialen zoals glas en keramiek. Door ambachtelijke productieprocessen en aandacht voor detail blijft het werk dicht bij de mens - zowel maker als toeschouwer - en spoort het werk aan tot een sterkere fysieke ervaring.